

водата. Радостта ѝ, че ще носи хубава дрешка, твърдѣ намалѣла. Закачливитѣ ѝ сестри думали:

„Дрешката я окжпахме. Тя ще стане още по-хубава!“

Но Минка неохотно гледала и малко вѣрвала, че ще има нова прѣмѣна

Слѣдъ двѣ недѣли извадили лена изъ рѣката. Развѣрзали снопчетата и оставили стѣблата да съхнатъ на слънце на двора. Мокриятъ ленъ изсъхналъ. Единъ день турили лена на дѣска и започнали да го чукатъ. Разхвъркали се клечки на всички страни. Разчесали съ желязенъ гребенъ угрошенигѣ стѣбла и отъ тѣхъ останали само меки като коприна влакна.

— Ехъ, хубава дрешка ще имашъ! — казали пакъ на Минка.

„Но каква ти дрешка! . . Това прилича на руситѣ коси на Коля!“ — мислила си тя.

III

Занизали се дългитѣ зимни нощи. Минкината майка задѣнала хурка на поясъ. На вретеното се навивали тънки ленени жички. На есень майката нагласила стана и насновала основата на кросното. Совалката заиграла бързо между жичкитѣ. Минка видѣла сама, какъ се навивало платното. То било вече готово. Простирали платното ту на студъ да мръзне, ту на снѣга. Напролѣтъ го простирали на слънце, по зелената трѣва и го топили въ вода. Отъ сиво платното станало бѣло като снѣгъ.

На Великдень Минка и малкия Коля стѣкмили съ хубави нови дрешки.

— „Видишъ ли, Минке, какъ израсте твоята прѣмѣна на нивата!“ — казалъ татко ѝ.

Минка дяволито погледнала. Тя вече знаела, какво ни дава дребното ленено сѣме.

Вл. М-въ.